

Tranen van de maan

Nora Roberts bij Boekerij:

Series

Het eiland van de drie zusters-trilogie

1 *Dansen op lucht* • 2 *Hemel en aarde* • 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

1 *Meer dan liefde* • 2 *Gesloten hart* • 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

1 *Verbonden door het lot* • 2 *Op zoek naar de bron* •
3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

1 *Een ster van vuur* • 2 *De baai der zuchten* • 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

1 *De cirkel van zes* • 2 *Dans van de goden* • 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

1 *Verover je droom* • 2 *Koester je droom* • 3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

1 *Geboren in vuur* • 2 *Geboren in ijs* • 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

1 *Het begin* • 2 *Vanuit het duister* • 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

1 *Dromen in beeld* • 2 *Armen vol rozen* • 3 *Proeven van liefde*
• 4 *Geluk als besluit*

De BoonsboroInn-trilogie

1 *Voor nu en altijd* • 2 *De eerste en laatste* • 3 *Alles voor elkaar*

Drakenhart-trilogie

1 *Ontwaken* • 2 *Ontluiken* • 3 *Ontvouwen*

Sleutel-trilogie

1 *Sleutel tot het licht* • 2 *Sleutel tot de wijsheid* • 3 *Sleutel tot de kracht*

Verloren bruiden-trilogie

1 *De verborgen erfenis*

Gallaghers van Ardmores-trilogie

1 *Schittering van de zon* • 2 *Tranen van de maan* • 3 *Hart van de zee*

Thrillers

*De villa • Droomwereld • Het eind van de rivier • Nachtmuziek •
De schuilplaats • Thuishaven • Begraaf het verleden • Geboorterecht •
Het noorderlicht • De gloed van vuur • Een nieuw begin •
Het heetst van de dag • Eerbetoon • Vastberaden • De zoektocht •
Vuurdoop • De ooggetuige • Het strandhuis • De schilder •
Geliefde illusie • Terug naar huis • De obsessie • Publiek geheim •
Bij zonsondergang • Weet je nog? • Kijk niet terug • Onderstromen •
Op de vlucht • Erfenis • Nachtwerk • Identiteit • Schimmenspel*

Nora Roberts als J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers

*Vermoord naakt • Vermoorde reputaties • Vermoorde schoonheid •
Vermoord in extase • Plechtig vermoord • Vermoord uit wraak •
Vermoorde liefde • Vermoorde harten • Explosief vermoord •
Vermoorde getuige • Rechtvaardig vermoord • Verraad • Verleiding •
Hereniging • Waanzin • Vergeten verleden • Berucht • Perfectie •
Visioen • Overlever • Oorsprong • Herinnering • Verwachting •
Onschuld*

E-booknovelles

*Bij nacht vermoord • Vermoorde vaders • Vermoord fantoom •
Bloedig vermoord • Ritueel vermoord • Vermoord en vermist*

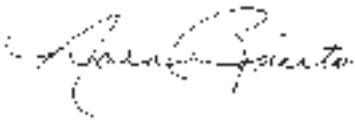
Beste lezer,

Dagdromende mensen brengen schoonheid in de wereld. Kunst en muziek, verhalen en emoties. Ierland is trots op zijn dromers. Maar ondanks al hun dichters en kunstenaars zijn de Ieren ook praktisch ingesteld. In de ene hand koesteren ze hun magie, in de andere het zweet van hun arbeid.

In TRANEN VAN DE MAAN worden die beide kanten vertegenwoordigd in de dromer Shawn Gallagher en de nuchtere Brenna O'Toole. Carrick, prins der elfen, krijgt nog wat te stellen met die twee wanneer hij hen bijeen moet brengen voor de volgende stap naar het verbreken van de betovering die hem van zijn eigen geliefde scheidt, en van zijn eigen vervulling.

Hij heeft een geschenk voor hen, maar ze zullen dit geschenk – en elkaar – alleen kunnen ontvangen met een onzelfzuchtig hart. Liefde en edelmoedigheid zullen zwaarder moeten wegen dan trots en eerzucht. Twee mensen die elkaar al hun hele leven kennen, zullen elkaar met andere ogen moeten leren zien.

Hoog boven het mooie dorpje Ardmore, op een winderige klif bij de bron van een oude heilige, is de lucht vervuld van magie en muziek. Kom, neem plaats op de stenen bank en luister...

A handwritten signature in cursive script, appearing to read 'Aine O'Sullivan'. The ink is dark and the handwriting is fluid and personal.

Nora Roberts

*Tranen van de
maan*

Shawn Gallagher zingt in zijn liedjes over hartstocht en verlangen
– maar vergeet te kijken naar de vrouw die dicht bij hem staat

Vertaald door Els Papelard

ISBN 978-90-492-0365-8
ISBN 978-94-023-0811-2 (e-book)
ISBN 978-90-528-6724-3 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Tears of the Moon*
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Stock Adobe
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2000 Nora Roberts
© 2008, 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Ierland is een land van dichters en legenden, van dromers en rebellen. Allen omgeven door of doortrokken van muziek. Melodieën om op te dansen of bij te huilen, strijdliederen of liefdesliederen. In vroeger tijden reisden de harpspelers van plaats naar plaats, hun liedjes spelend in ruil voor een maaltijd en een bed en soms ook voor wat kleingeld.

De harpspelers en de *seanachais* – de verhalenvertellers – waren overal waar ze kwamen welkom, of het nu in een huisje was, in een herberg of bij een kampvuur. Hun gave droegen ze in zich, en die gave werd zelfs in de elfenpaleizen onder de groene heuvels gewaardeerd.

En dat wordt ze nog steeds.

Op een keer, nog niet zo lang geleden, kwam een verhalenverteller naar een rustig dorp aan de zee en werd daar gastvrij onthaald. Ze vond er haar hart en haar thuis.

In datzelfde dorp woonde een harpspeler, die zijn thuis had waar hij tevreden was, maar zijn hart moest hij nog vinden. In zijn hoofd speelde muziek. Soms kwam die zacht en dromerig bij hem op, als de fluistering van een minnaar. Op andere momenten klonk de muziek als een roep en een lach. Als een oude vriend die je de pub in riep om je op een biertje te trakteren. De melodie kon lieflijk of woest of vol wanhopige tranen zijn. Hoe de muziek in zijn hoofd ook was, het was hem een genoegen die te horen.

Shawn Gallagher was tevreden met zijn leven. Natuurlijk waren er mensen die beweerden dat hij zo tevreden was omdat hij zelden lang genoeg uit zijn gedroom ontwaakte om te zien wat er in de wereld omging. Hij was het zonder meer met hen eens. Zijn wereld bestond uit zijn muziek en zijn familie, zijn thuis en de vrienden die belangrijk waren. Waarom zou hij zich onnodig druk maken over andere dingen?

Zijn familie woonde al generaties in het dorp Ardmore in County

Waterford in Ierland. Sinds mensenheugenis dreven de Gallaghers daar hun pub, waar ze bier taptten, een fatsoenlijke maaltijd serveerden en een gezellige plaats voor een gesprek boden.

Sinds Shawns ouders zich enige tijd daarvoor in Boston hadden gevestigd, berustte de leiding van de zaak bij Aidan, zijn oudere broer. Dat vond Shawn best; hij gaf ronduit toe dat hij absoluut geen zakenknobbel had en dat hij daar ook niet naar verlangde. Hij was meer dan tevreden met zijn werk in de keuken, want koken bracht hem ontspanning. Terwijl hij bestellingen uitvoerde of het dagmenu samenstelde, speelde de muziek voor hem, in de pub of in zijn hoofd.

Natuurlijk gebeurde het regelmatig dat zijn zus, Darcy – die meer dan haar deel had geërfd van de energie en eerezucht van de familie – de keuken binnenkwam wanneer hij een stoofschotel bereidde of een paar sandwiches maakte en ruzie met hem begon te maken. Maar dat verlevendigde de situatie alleen maar.

Hij vond het ook niet erg een handje te helpen met de bediening, vooral niet als er muziek werd gemaakt of werd gedanst. En na sluitingstijd maakte hij zonder te morren schoon, want de Gallaghers dreven een nette, propere zaak.

Het leven in Ardmore beviel hem – het kalme tempo, de uitgestrekte zee en de kliffen, de glooiende groene heuvels, die zich glanzend uitstrekten tot aan de donkere bergen. De zwerflust waarom de Gallaghers bekendstonden, had hem overgeslagen. Hij was stevig geworteld in Ardmoeres zanderige bodem.

In tegenstelling tot wat Aidan had gedaan of wat Darcy wilde gaan doen, verlangde hij er niet naar te reizen. Alles wat hij nodig had, lag hier voor het grijpen. Hij zag er het nut niet van in zijn gezichtsveld te veranderen.

Hoewel hij dat nu in zekere zin onlangs wel had gedaan.

Zijn hele leven had hij vanuit zijn slaapkamerraam uitgekeken op de zee. Die was daar geweest, domweg geweest, schuimend tegen het zand, bezaaid met boten, ruw of kalm en elke stemming ertussenin. De geur ervan was het eerste wat hij had ingeademd wanneer hij 's ochtends uit zijn raam had geleund. Maar toen zijn broer de afgelopen herfst was getrouwd met de mooie yankee Jude Frances Murray, had het juist geleken een paar wijzigingen aan te brengen.

Zoals gebruik was bij de Gallaghers, nam degene die het eerst

trouwde het familiehuis over. Dus waren Jude en Aidan in het grillig gebouwde huis aan de rand van het dorp getrokken toen ze terug waren gekomen van hun huwelijksreis naar Venetië.

Toen Darcy had mogen kiezen tussen de kamers boven de pub en het huisje dat toebehoorde aan de Fitzgerald-kant van Judes familie, was haar keus op de kamers gevallen. Ze had Shawn, en wie ze verder nog om haar mooie vinger kon winden, gecharterd om te helpen met schilderen en spullen verhuizen, met als resultaat dat het eerder spaarzaam ingerichte appartement van Aidan was veranderd in een paleisje.

Shawn vond het best. Hij gaf de voorkeur aan het huisje op de elfenheuvel met zijn uitzicht over de kliffen en de tuinen en aan de aangename rust die er heerste. Ook vond hij het niet erg dat er in het huisje een geest rondwaarde.

Hoewel hij haar nog niet had gezien, wist hij dat ze er wel degelijk was. Lady Gwen, die hilde om de elfenminnaar die ze had afgewezen en wachtte tot de betovering ten einde was en hen beiden bevrijdde. Shawn kende het verhaal over het jonge meisje dat driehonderd jaar daarvoor in datzelfde huisje op diezelfde heuvel had gewoond.

Carrick, prins der elfen, was verliefd op haar geworden, maar in plaats van haar de woorden te geven, haar zijn hart te bieden, had hij haar de pracht en praal getoond van het leven dat hij haar zou schenken. Driemaal had hij haar een zilveren tas met edelstenen gebracht, eerst diamanten gesneden uit de schittering van de zon, daarna parels gevormd door tranen uit het licht van de maan en ten slotte saffieren ontworpen aan het hart van de zee.

Twijfelend aan zijn hart, en aan haar lot, had ze hem echter afgewezen. Naar de legende verluidde, waren de edelstenen die hij aan haar voeten had gestort veranderd in de bloemen die in de voortuin van het huisje groeiden.

De meeste bloemen sliepen, dacht Shawn, nu de winter de kuststreek teisterde. De kliffen, waar de vrouw volgens zeggen vaak liep, waren kaal en bar onder een sombere hemel.

Er was storm op komst.

Het was een gure ochtend. De wind sloeg tegen de ramen, kwam door de kieren naar binnen en maakte het huisje koud. Omdat hij een vuur had aangelegd in de keukenhaard en zijn thee heet was, deerde

de wind hem echter niet. Hij genoot van de arrogante muziek ervan terwijl hij aan de keukentafel koekjes zat te eten en speelde met de woorden bij een melodie die hij onlangs had geschreven.

Hij hoefde pas over een uur in de pub te zijn, maar om te zorgen dat hij niet te laat kwam, had hij de ovenwekker gezet en, voor alle zekerheid, ook de wekker in zijn slaapkamer. Omdat hij niemand had om hem wakker te schudden uit zijn dromen en hem te manen in beweging te komen, verloor hij vaak de tijd uit het oog.

Aangezien het Aidan irriteerde wanneer hij te laat kwam en het Darcy een excuus gaf tegen hem tekeer te gaan, deed hij zijn best op tijd te zijn. Het probleem was echter dat het gezoem en gepiep vaak niet tot hem doordrongen wanneer hij verdiept was in zijn muziek, zodat hij dan alsnog te laat kwam.

Ditmaal ging hij op in een lied over liefde die jong was en zeker van zichzelf. Het soort liefde dat, volgens Shawn, even grillig was als de wind, maar leuk zolang het duurde. Een dansliedje, besloot hij, dat snelle voeten en geflirt vereiste.

Hij zou het een keer uitproberen in de pub, zodra hij de tekst had bijgeschaafd en hij Darcy had overgehaald het te zingen. Darcy had precies de juiste stem om de sfeer ervan tot zijn recht te laten komen.

In de woonkamer stond de oude piano, die hij had gekocht toen hij in het huisje was getrokken, maar het was in de keuken zo behaaglijk, dat hij niet de moeite nam te verkassen. Dus tikte hij met zijn voet de maat terwijl hij de tekst verfijnde.

Noch het gebons op de voordeur, noch het geklos van laarzen, noch de gesmoorde vloek drong tot hem door.

Typisch Shawn, dacht Brenna. Weer verzonken in een droomwereld terwijl het leven om hem heen doorging. Ze wist niet eens waarom ze de moeite had genomen te kloppen; hij hoorde het zelden, en sinds hun jeugd waren ze al kind aan huis bij elkaar. Maar ze waren nu geen kinderen meer, en ze klopte liever dan dat ze inbreuk maakte op zijn privacy. Voor hetzelfde geld was er een vrouw bij hem. De man trok vrouwen aan zoals suikerwater bijen. Dat betekende uiteraard niet dat hij zoet was. Al kon hij dat zijn als hij wilde.

Hemel, wat was hij knap. Ze haatte zichzelf meteen om die gedachte, maar per slot van rekening was het moeilijk het niet te zien. Dat mooie haar, dat er een beetje slordig uitzag omdat hij altijd vergat om

naar de kapper te gaan. Ogen die kalm en dromerig blauw waren, tenzij hij door iets werd getergd. Dan, herinnerde ze zich, konden ze zowel heet als koud zijn. Hij had lange donkere wimpers, waar haar vier zussen hun ziel voor zouden hebben verkocht, en een volle krachtige mond, die volgens haar was bedoeld voor lange kussen en lieve woorden.

Niet dat ze een van beide uit ervaring wist, maar ze had erover horen praten.

Zijn neus was lang en stond een beetje scheef. Dat laatste was te wijten aan een strakke bal die zijzelf meer dan tien jaar daarvoor had geslagen tijdens een partijtje honkbal.

Alles welbeschouwd had hij het gezicht van een tot leven gekomen sprookjesprins. Een dappere ridder op een queeste. Of van een enigszins haveloze engel. Dat gevoegd bij een lang slungelachtig lichaam, prachtige brede handen met de vingers van een kunstenaar, een stem als whiskey verwarmd door een turfvuur, en hij was een lekker stuk. Niet dat zij geïnteresseerd was, niet bijzonder. Ze had alleen bewondering voor dingen die goed gemaakt waren.

Ja ja, ze kon bijzonder goed liegen.

Ze had al iets voor hem gevoeld nog voor ze zijn hoofd had geraakt met die honkbal – en toentertijd was zij veertien geweest en hij negentien. En zij was vast niet de enige vrouw bij wie zo'n gevoel uit was gegroeid tot iets heters, iets vrijpostigers nu ze de leeftijd van vierentwintig had bereikt.

Niet dat hij ooit naar haar keek alsof ze een vrouw was.

Des te beter, verzekerde ze zichzelf, en ze veranderde van houding. Ze had geen tijd om rond te lummelen en te smachten naar mannen als Shawn Gallagher. Sommige mensen moesten werken.

Met een spottend lachje liet ze haar gereedschapskist kletterend op de vloer vallen. Dat hij schrok als een konijn onder schot deed haar immens plezier.

‘Jezus Christus!’ Hij draaide zijn stoel om en sloeg met zijn hand tegen zijn borst alsof hij zijn hart weer aan het pompen moest krijgen. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Niets.’ Ze bleef grijnzen. ‘Wat ben ik toch onhandig,’ zei ze vervolgens liefjes, en ze tilde haar gedeukte gereedschapskist weer op. ‘Ik heb je aan het schrikken gemaakt, hè?’

‘Ik ben me doodgeschrokken.’

‘Ik heb geklopt, maar je nam niet de moeite me binnen te laten.’

‘Ik hoorde je niet.’ Hij zuchtte, streek zijn haar naar achter en keek haar met gefronst voorhoofd aan. ‘Wat kom je doen? Is er iets kapot?’

‘Je hebt een geheugen als een roestige emmer.’ Ze trok haar jasje uit en gooide het over een stoelleuning. ‘Je oven doet het al een week niet,’ bracht ze hem met een knikje naar het fornuis in herinnering. ‘Het onderdeel dat ik heb besteld, is net binnengekomen. Wil je dat ik hem repareer of niet?’

Hij maakte een instemmend geluid en wuifde met een hand naar de oven.

‘Koekjes?’ zei ze toen ze langs de tafel liep. ‘Dat is toch geen ontbijt voor een volwassen man?’

‘Ze waren hier.’ Hij glimlachte op een manier die haar ernaar deed verlangen hem aan te raken. ‘Meestal vind ik het ’s ochtends te veel moeite om alleen voor mezelf een fatsoenlijk ontbijt te maken, maar als jij honger hebt, maak ik wel iets voor ons beiden.’

‘Ik heb al ontbeten.’ Ze zette haar gereedschapskist neer, deed hem open en begon erin te zoeken. ‘Je weet dat mijn moeder altijd meer dan genoeg klaarmaakt. Ze zou het helemaal niet erg vinden als je ’s ochtends langskwam voor een fatsoenlijk ontbijt.’

‘Geef me een seintje als ze pannenkoeken gaat bakken. Wil je dan in elk geval een kop thee? Die is nog warm.’

‘Graag.’ Terwijl ze haar gereedschap uitzocht en het nieuwe onderdeel pakte, zag ze zijn voeten door de keuken bewegen. ‘Wat was je aan het doen? Muziek schrijven?’

‘Ik was de tekst aan het bedenken bij een melodie,’ zei hij afwezig. Zijn aandacht was afgeleid door een overvliegende vogel, die zwart en glanzend afstak tegen de bewolkte tinkleurige lucht. ‘Het ziet er buiten bitter koud uit.’

‘Dat is het ook, en vochtig op de koop toe. De winter is amper begonnen, en ik wilde dat hij alweer voorbij was.’

‘Hier word je wel warm van.’ Hij ging op zijn hurken zitten en gaf haar een beker thee, gemaakt zoals zij die het liefst had: sterk en met veel suiker.

‘Dank je.’ Toen ze haar handen om de beker legde, voelde ze ze warm worden.

Nog steeds op zijn hurken nam hij een slokje van zijn eigen thee. Hun knieën stootten kameraadschappelijk tegen elkaar. ‘Wat ga je aan dit oude kreng doen?’

‘Wat kan het jou schelen? Als hij het maar doet, toch?’

Met opgetrokken wenkbrauwen zei hij: ‘Als ik wist wat je deed, kon ik het de volgende keer misschien zelf verhelpen.’

Daar moest ze zo hard om lachen, dat ze ging zitten om niet om te vallen. ‘Jij? Je kunt niet eens een gescheurde vingernagel verhelpen.’

‘Natuurlijk wel.’ Grinnikend deed hij alsof hij er een afbeet, waarop ze opnieuw in de lach schoot.

‘Bemoei jij je nu maar niet met wat ik met die oven doe, dan bemoei ik me niet met de cake die je erin bakt. We hebben tenslotte allebei onze sterke punten.’

‘Ik heb best wel eens een schroevendraaier gehanteerd,’ zei hij terwijl hij er een uit haar gereedschapskist pakte.

‘En ik heb wel eens een pollepel gehanteerd, maar ik weet welk van beide het best in mijn hand past.’ Ze nam het gereedschap van hem over, veranderde van houding en stak haar hoofd in de oven om aan het werk te gaan.

Ze had kleine handen, dacht Shawn. Iemand die niet wist wat die handen konden doen, zou zelfs kunnen denken dat ze teer waren. Maar hij had haar een hamer zien zwaaien, een boormachine zien vasthouden, planken zien sjouwen, pijpen zien vastzetten. Vaker wel dan niet zaten die kleine feeënhanden onder de schaafwonden of waren ze blauw rond de knokkels.

Ze was zo klein en tender voor het beroep dat ze had gekozen, of, liever gezegd, voor het beroep dat haar had gekozen, dacht hij terwijl hij overeind kwam. Hij wist er alles van. Brenna’s vader was een klusjesman, en zijn oudste dochter aardde naar hem. Net zoals Shawn volgens zeggen aardde naar zijn moeders moeder, die vaak de was of het avondeten was vergeten wanneer ze muziek had gemaakt.

Toen hij naar achteren stapte, draaide ze wiebelend met haar achterwerk een bout los. Zijn wenkbrauwen gingen weer omhoog, volgens hem alleen vanwege de normale belangstelling van een man voor een aantrekkelijk onderdeel van de vrouwelijke anatomie.

Per slot van rekening had ze een goed verzorgd en gezond lichaam. Het soort lichaam dat een man met één hand kon optillen als hij daar

zin in had. En als een man dat probeerde, zou Brenna O'Toole hem waarschijnlijk tegen de grond slaan, dacht hij grinnikend.

Toch zou hij te allen tijde liever naar haar gezicht dan haar achterwerk kijken. Dat gezicht was het bestuderen waard. Haar levendige ogen waren doordringend glasgroen, en haar sierlijke wenkbrauwen waren een klein beetje donkerder dan haar vuurrode haar. Ze had een beweeglijke mond, die gemakkelijk glimlachte of grijnsde of verstrakte. Hoewel ze een boezemvriendin was van Darcy, die geen voet buiten de deur zette als ze niet tot in de puntjes verzorgd was, maakte ze haar mond – of de rest van haar gezicht trouwens – zelden op.

Ze had een scherpe kleine neus, als van een elf, die ze vaak afkeurend of minachtend optrok. Meestal had ze haar haren weggestopt onder een pet, waarop ze het elfje had gespeld dat hij haar jaren daarvoor had gegeven ter gelegenheid van het een of andere feest. Maar wanneer ze die pet afzette, leek het alsof ze kilometers haar had, dat warm felrood alle kanten op krulde.

Het paste bij haar op die manier.

Omdat hij haar gezicht nog een keer wilde zien voor hij naar de pub ging, leunde hij achteloos tegen het aanrecht en zei ironisch: 'Ik heb gehoord dat je tegenwoordig verkering hebt met Jack Brennan.'

Toen haar hoofd zo abrupt omhoogkwam, dat het met een klap tegen de bovenkant van de oven knalde, maakte hij een grimas en hield wijselijk zijn lachen in.

'Niet waar!'

Zoals hij al had gehoopt, kwam ze tevoorschijn uit de oven. Op haar neus zat een beetje roet, en toen ze over haar zere achterhoofd wreef, duwde ze haar pet scheef. 'Wie zei dat?'

'Och.' Onschuldig als drie lammeren haalde hij zijn schouders op en nam een slokje thee. 'Ik hoorde het ergens, via via, je weet wel hoe het gaat met dat soort dingen.'

'Je hebt een hoofd vol cider en hoort nooit iets. Ik heb met niemand verkering. Ik heb geen tijd voor die onzin.' Geërgerd stak ze haar hoofd weer in de oven.

'Dan vergis ik me. Dat is gemakkelijk zat de laatste tijd nu het dorp vol romantiek is. Verlovingen en bruiloften en zwangerschappen.'

'Dat is in elk geval de juiste volgorde.'

Grinnikend ging hij weer naast haar op zijn hurken zitten. Toen hij vriendschappelijk een hand op haar achterwerk legde, merkte hij niet dat ze opeens verstijfde. ‘Aidan en Jude zijn al namen aan het uitzoeken, en ze is nauwelijks twee maanden zwanger. Ze zijn een mooi stel, hè?’

‘Ja.’ Haar mond was droog geworden van dat verlangen dat gevaarlijk dicht grensde aan een behoefte. ‘Ik ben blij dat ze zo gelukkig zijn. Volgens Jude is dit huisje magisch. Hier is ze verliefd geworden op Aidan; hier is ze haar nieuwe leven begonnen; hier heeft ze haar boek geschreven. Alles waarvan ze volgens eigen zeggen vroeger zelfs niet durfde te dromen is hier gebeurd.’

‘Dat is ook mooi. Dit huis heeft iets,’ zei hij half tegen zichzelf. ‘Afen toe voel ik het. Wanneer ik in slaap val, of wakker word. Het is... afwachting.’

Toen het nieuwe onderdeel op zijn plaats zat, schoof ze behoedzaam de oven uit. Zijn hand gleed langzaam omhoog over haar rug en viel toen naar beneden. ‘Heb je haar gezien? Lady Gwen?’

‘Nee. Soms is er een soort beweging in de lucht, net aan de rand van mijn blikveld, maar daarna is er niets.’ Hij ging achteruit, glimlachte zorgeloos en stond op. ‘Misschien wil ze me niet.’

‘Volgens mij ben jij de volmaakte kandidaat voor een geest met een gebroken hart.’ Bij het zien van zijn verbaasde blik, wendde ze haar hoofd af. ‘Nu moet hij het weer doen,’ voegde ze eraan toe terwijl ze de oven aanzette. ‘Even kijken of hij warm wordt.’

‘Dat regel jij verder wel, hè?’ Hij had het nog niet gezegd, of het gezoem van de ovenwekker maakte hen beiden aan het schrikken. ‘Ik moet ervandoor,’ zei hij, een hand uitstekend om de wekker uit te zetten.

‘Is dat je alarmsysteem?’

‘Het eerste deel.’ Hij stak een vinger op, en alsof de wekker naast zijn bed op dat seintje had gewacht, begon hij vrolijk te rinkelen. ‘Dat is het tweede deel, maar dat is een opwindbare wekker, die houdt zo meteen vanzelf op. Anders moet ik steeds naar boven rennen om hem af te zetten.’

‘Wanneer het je van pas komt, ben je best wel handig, hè?’

‘Ik heb zo mijn momenten. De kat is buiten.’ Hij pakte zijn jasje van de kapstok. ‘Je hoeft geen medelijden met hem te krijgen als hij

aan de deur komt krabben. Bub wist wat hem te wachten stond toen hij met me mee wilde verhuizen.’

‘Heb je hem te eten gegeven?’

‘Ik ben niet helemaal achterlijk.’ Niet in het minst beledigd deed hij een sjaal om. ‘Hij heeft eten genoeg, en anders kwam hij wel bij jullie keukendeur bedelen. Dat doet hij volgens mij trouwens toch wel, om mij te schande te maken.’ Hij pakte zijn pet en zette hem op. ‘Zie ik je straks in de pub?’

‘Waarschijnlijk wel.’ Ze zuchtte pas toen ze de voordeur achter hem dicht hoorde gaan.

Naar Shawn Gallagher verlangen was dwaas, hield ze zich voor. Want hij zou nooit op dezelfde manier naar haar verlangen. Hij beschouwde haar als een zus – of erger nog, besefte ze, als een soort erebroer. En daar was zij mede schuldig aan, gaf ze toe terwijl ze een blik wierp op haar sjofele werkbroek en afgetrapte laarzen. Shawn hield van sexy vrouwen, en zij was allesbehalve sexy. Ze kon zichzelf vermoedelijk wel optutten. Met Darcy en haar eigen zussen, en niet te vergeten Jude, had ze geen gebrek aan adviseurs op het gebied van de verfraaiing van Brenna O’Toole. Maar nog afgezien van het feit dat ze een hekel had aan al die drukte en moeite, had het geen enkele zin. Als ze zich oppoetste en beschilderde en kleepte om een man aan te trekken, zou die man hoe dan ook niet aangetrokken zijn tot de vrouw die ze in werkelijkheid was.

Bovendien zou Shawn, als ze zich optutte met lippenstift en sieraden en een strak jurkje, zich waarschijnlijk doodlachen en daarna zoiets stoms zeggen, dat ze zich genoodzaakt zou voelen hem een stomp te geven.

Dat had geen zin.

De opsmuk zou ze overlaten aan Darcy, die het toppunt van vrouwelijkheid was. En aan haar zussen, die van zulke dingen genoten. Waar het haar betrof, zij zou zich houden bij haar gereedschap.

Ze ging terug naar de oven, liet hem opwarmen tot verschillende temperaturen en controleerde voor de goede orde ook de grill. Toen ze zich ervan had vergewist dat alles naar tevredenheid werkte, zette ze hem uit, waarna ze haar gereedschap inpakte.

Ze was van plan geweest om rechtstreeks naar buiten te gaan. Per slot van rekening was er geen reden om te blijven treuzelen. Maar het

was zo knus in het huisje, dat ze draalde. Ze had zich er altijd thuis gevoeld. Toen Maude Fitzgerald nog in Faerie Hill Cottage had gewoond, meer jaren dan Brenna kon tellen, was ze vaak bij haar op bezoek gegaan.

Na Maudes overlijden was Jude er een tijdje komen logeren. Zij en Jude waren vriendinnen geworden, wat tot gevolg had gehad dat ze als vanzelf de gewoonte weer had opgepikt om op weg naar huis, of naar het dorp, af en toe langs te gaan.

Vaker wel dan niet negeerde ze de aandrang om langs te gaan nu Shawn er woonde, maar het was moeilijk er weerstand aan te bieden. Ze hield van de rust van het huisje en van alle mooie spulletjes die Maude in haar lange leven had verzameld en her en der had neergezet. Jude had ze laten staan, en Shawn leken ze ook niet te storen, zodat de kleine woonkamer nog steeds werd opgevulld door stukken glas en mooie beeldjes van elfen en tovenaars en er nog steeds huise-lijk uitzag met de vele boeken en het verschoten oude vloerkleed.

Natuurlijk kon je nauwelijks je kont keren in de popperige kamer nu Shawn er zijn tweedehands spinet in had gepropt. Maar ze vond dat de kamer daardoor alleen maar mooier werd. Bovendien had Maude van muziek gehouden.

Ze zou het fijn vinden, dacht Brenna terwijl ze met haar wijsvinger over het gekraste zwarte hout van de piano streek, dat iemand weer muziek maakte in haar huis.

Terloops keek ze de bladmuziek door die Shawn altijd op de piano liet slingeren. Hij was steeds een nieuw liedje aan het schrijven, of een oud liedje aan het veranderen. Met een frons tussen haar wenkbrauwen bestudeerde ze de krullen en punten. Ze was niet bijster muzikaal. Natuurlijk kon ze een rebellenlied zingen zonder dat de hond begon te janken, maar spelen was iets totaal anders.

Omdat ze alleen was, besloot ze haar nieuwsgierigheid te bevredigen. Ze zette haar gereedschapskist weer neer, koos een van de bladen muziek uit en ging op het pianobankje zitten. Op haar lip bijtend sloeg ze langzaam, nauwgezet, met één vinger de opgeschreven noten aan.

Natuurlijk was het mooi. Alles wat hij schreef, was mooi, en zelfs haar armzalige spel kon de schoonheid ervan niet helemaal om zeep helpen.

Bij deze muziek had hij tekst geschreven, zoals hij vaak deed. Brenna schraapte haar keel en probeerde de juiste toonhoogte te vinden.

*Wanneer ik 's nachts alleen ben en de maan zijn tranen plengt,
weet ik dat alles goed zou komen als jij hier zou zijn.
Zonder jou is mijn hart leeg, heeft het slechts herinneringen.
Jij, alleen jij, blijft in mij in de nacht terwijl de maan huilt.*

Ze hield op met spelen en slaakte een zucht. Zoals al zijn liedjes deden, ontroerde ook dit liedje haar, maar deze keer een beetje dieper. Een beetje waarachtiger.

Tranen van de maan, dacht ze. Parels voor Lady Gwen. Een liefde die vroeg, maar niet kon worden beantwoord.

‘Het is zo droevig, Shawn. Hoe komt het dat je zulke eenzame muziek maakt?’

Hoe goed ze hem ook kende, op die vraag wist ze het antwoord niet. En ze wilde, zoals ze altijd had gewild, de sleutel tot zijn diepste gedachten kennen. Alleen was hij geen motor of apparaat dat ze uit elkaar kon halen om erachter te komen hoe hij werkte. Mannen waren gecompliceerder en frustrerender raadsels.

Het was zijn geheim, en zijn talent, nam ze aan. Alles was zo diep en mysterieus. Terwijl haar vaardigheden... Ze keek naar haar kleine bekwame handen. Haar vaardigheden waren buitengewoon eenvoudig.

In elk geval maakte ze er goed gebruik van en kon ze ermee in haar levensonderhoud voorzien. Wat deed Shawn Gallagher anders met zijn grote gave dan zitten dromen? Als hij een greintje eerzucht had, of echt trots was op zijn werk, zou hij zijn liedjes verkopen in plaats van ze domweg opschrijven en in dozen opstapelen. De man verdiende een flinke schop tegen zijn kont omdat hij iets verspilde wat God hem had gegeven.

Maar dat, dacht ze, was een ergernis voor een andere dag. Ze had haar eigen werk te doen.

Toen ze opstond en haar gereedschapskist weer wilde pakken, ving ze vanuit haar ooghoek een beweging op. Ze bleef stokstijf staan, zich doodschamend bij de gedachte dat Shawn was teruggekomen – hij vergat altijd wel iets – en haar erop had betrappt dat ze met zijn muziek speelde.

De persoon in de deuropening, was echter niet Shawn. De vrouw had lichtblond haar, dat over de schouders viel van een eenvoudige grijze jurk, die tot op de grond hing. Haar ogen waren lichtgroen, en haar glimlach was zo bedroefd, dat Brenna's hart bijna brak.

Herkenning, schrik en een duizelingwekkende opwinding maakten zich van haar meester. Ze deed haar mond open, maar wat ze ook had willen zeggen, kwam eruit als gehijg doordat haar hart zo bonsde.

Ze probeerde het nog een keer, zich een beetje generend over het feit dat haar knieën trilden. 'Lady Gwen,' bracht ze moeizaam uit. Ze vond het bewonderenswaardig dat ze dat er nog uit kon krijgen ten overstaan van een driehonderd jaar oude geest.

Terwijl ze keek, gleed er een enkele traan, glanzend als zilver, over de wang van de vrouw. 'Zijn hart is in zijn lied.' Hoewel haar stem zacht was als rozenblaadjes, deed hij Brenna trillen. 'Luister.'

'Wat...?' Maar voor Brenna de vraag kon stellen, was ze weer alleen. Slechts een zeer flauwe geur van wilde rozen zweefde nog in de lucht.

'Zo. Zo.' Ze was zo uit haar doen, dat haar benen slap waren. Dus zakte ze weer neer op het pianobankje. 'Zo,' zei ze nog een keer, en ze haalde een paar keer diep adem, tot haar hart ophield met bonken.

Toen ze dacht dat haar benen haar weer konden dragen, besloot ze dat ze het verhaal het best kon vertellen aan iemand die wijs en verstandig en begripvol was. Ze kende niemand die zo goed aan die eisen voldeed als haar moeder.

Tijdens de korte rit naar huis kalmeerde ze aanzienlijk. Het huis van de O'Tooles stond een eindje van de weg af en zag eruit als een grillige legpuzzel. Die had ze eigenhandig helpen maken. Wanneer Michael O'Toole een idee voor een kamer in zijn hoofd kreeg, was ze altijd meer dan bereid zich in het afbreken en opbouwen te storten. Een paar van haar gelukkigste herinneringen bewaarde ze aan de werkzaamheden die ze samen met haar vader had verricht. Van zijn opgewekte gefluit tijdens het werk werd ze altijd vrolijk.

Brenna parkeerde haar pick-up achter de stokoude auto van haar moeder. Zoals altijd bedacht ze afwezig dat de oude brik echt een keertje opnieuw geverfd moest worden. Uit de schoorstenen van het huis steeg rook op.

Binnen was het gastvrij en warm en rook het naar versgebakken brood. Ze trof haar moeder aan in de keuken, waar ze net het bruine brood uit de oven haalde.

‘Ma.’

‘Mijn hemel! Meisje, wat laat je me schrikken.’ Lachend zette Mollie de bakblikken op het fornuis en draaide zich om. Ze had een mooi gezicht, nog jong en glad, en haar haren, die net zo rood waren als die van haar dochter, had ze voor het gemak boven op haar hoofd vastgespeld.

‘Sorry, maar de muziek staat weer zo hard.’

‘Het is gezelschap.’ Toch draaide Mollie de radio zachter. Onder de tafel rolde Betty, een geelbruine hond van onbestemd ras, zich kreunend op haar andere zij. ‘Waarom ben je zo vroeg terug? Ik dacht dat je moest werken.’

‘Dat moest ik ook. Moet ik ook. Ik moet naar het dorp om pa te helpen, maar ik ben eerst naar Faerie Hill gegaan om Shawns oven te repareren.’

‘Hm.’ Mollie draaide zich om, haalde de broden uit de bakblikken en zette ze op het rooster om af te koelen.

‘Hij ging weg voordat ik klaar was, dus was ik daar een tijdje in mijn eentje.’ Toen Mollie hetzelfde afwezige geluid maakte, schuifelde Brenna met haar voeten. ‘Toen, eh... Toen ik wegging... Nou ja, Lady Gwen was er.’

‘Hm. Wat?’ Zich eindelijk concentrerend, keek Mollie over haar schouder naar Brenna.

‘Ik zag haar. Ik was even piano aan het spelen, en toen ik opkeek, stond ze in de deuropening van de woonkamer.’

‘Daar moet je behoorlijk van geschrokken zijn.’

Opgelucht ademde Brenna uit. Gelukkig had Mollie O’Toole gezond verstand. ‘Ik slikte bijna mijn tong in van de schrik. Ze is mooi, precies zoals Maude altijd zei. En bedroefd. Zo bedroefd, dat je hart ervan breekt.’

‘Ik heb altijd gehoopt haar zelf te zien.’ Praktisch als ze was, schonk Mollie twee kopjes thee in en bracht ze naar de tafel. ‘Helaas heb ik haar nooit gezien.’

‘Aidan zei dat hij haar al jaren zag. En daarna Jude, toen ze in het huisje kwam wonen.’ Weer gekalmeerd ging Brenna aan de tafel zit-

ten. ‘Maar ik had het net met Shawn over haar gehad, en hij zei dat hij haar nog nooit had gezien. Wel gevoeld, maar nooit gezien. En toen was ze daar opeens, voor mij. Waarom denk je dat dat is?’

‘Dat kan ik niet zeggen, schat. Wat voelde je?’

‘Afgezien van een schok van verrassing, voelde ik medelijden, denk ik. Daarna verwarring, omdat ik niet wist wat ze bedoelde met wat ze tegen me zei.’

‘Heeft ze tegen je gesproken?’ vroeg Mollie met grote ogen. ‘Verdraaid, ik heb nooit gehoord dat ze tegen iemand sprak, zelfs niet tegen Maude. Dat zou Maude me hebben verteld. Wat zei ze tegen je?’

‘Ze zei: “Zijn hart is in zijn lied.” Daarna zei ze me dat ik moest luisteren. En toen ik weer genoeg bij mijn positieven was om haar te vragen wat ze daarmee bedoelde, was ze weg.’

‘Omdat Shawn daar nu woont en jij op zijn piano speelde, lijkt de boodschap me duidelijk genoeg.’

‘Maar ik luister de hele tijd naar zijn muziek. Je kunt geen vijf minuten bij hem in de buurt zijn zonder ernaar te luisteren.’

Mollie wilde iets zeggen, maar bedacht zich en legde slechts haar hand op die van haar dochter. Haar lieve Mary Brenna, dacht ze, had er zoveel moeite mee iets te herkennen wat ze niet uit elkaar kon halen en weer in elkaar kon zetten. ‘Volgens mij zul je het begrijpen zodra het daar de tijd voor is.’

‘Ze maakt dat je haar wilt helpen,’ mompelde Brenna.

‘Je bent een goed meisje, Mary Brenna. Misschien is dat precies wat je zult doen voor het over is. Haar helpen.’

2

Omdat het koud was en er een gure wind stond, zette Shawn de ingrediënten klaar voor een *Irish stew*. Hij hield van de ochtendrust in de keuken van de pub. Terwijl hij groenten sneed en blokjes lamsvlees aanbraadde, genoot hij van het laatste beetje eenzaamheid voordat de pubdeuren opengingen.

Algauw zou Aidan komen vragen of dit was gedaan of dat was verzorgd. Daarna zou Darcy opstaan. Hij zou haar boven zijn hoofd heen en weer horen lopen, en de muziek waarvoor ze die dag in de stemming was, zou zachtjes via de achtertrap naar beneden zweven.

Vooralsnog had hij echter het rijk alleen in Gallagher's.

De verantwoordelijkheid van de leiding wilde hij niet. Die was voor Aidan. Shawn was blij dat hij als tweede was geboren. Maar de pub ging hem ter harte. Hij koesterde de traditie die van generatie op generatie was overgedragen, vanaf de eerste Shamus Gallagher, die met zijn vrouw aan zijn zijde de pub bij Ardmoores Bay had gevestigd en de dikke deuren ervan had geopend om gastvrijheid, beschutting en een goed glas whiskey te bieden.

Als zoon van een pubeigenaar begreep Shawn dat het zijn taak was iedereen die langskwam tevreden te stellen. In de loop der jaren was Gallagher's behaaglijkheid gaan betekenen, en de pub stond nu bekend om zijn muziek, zowel om de *seisiun* – een informele opvoering van traditionele muziek – als om de meer gestructureerde optredens van ingehuurde muzikanten uit het hele land.

Shawns liefde voor muziek was aan hem overgeleverd door de pub en dus door zijn afkomst. Ze vormde net zo'n onlosmakelijk deel van hem als het blauw van zijn ogen, of de manier waarop hij glimlachte.

Er was weinig waar hij meer van hield dan werken in zijn keuken en luisteren naar de muziek die vanuit de pub door de deuren drong. Vaak werd hij zelfs zo enthousiast, dat hij zijn werk in de steek liet om

zich bij de dansers te voegen. Maar vroeg of laat kreeg iedereen datgene waarvoor hij was gekomen, dus wat kon het voor kwaad?

Het gebeurde zelden – niet nooit maar zelden – dat hij het eten liet aanbranden of een gerecht koud liet worden, want hij was bijzonder trots op zijn keuken en wat eruit kwam.

Nu begon de uit de pan opstijgende damp de lucht geurig te maken, en de bouillon werd dikker. Hij deed er wat verse basilicum en rozemarijn bij van plantjes die hij zelf had gekweekt. Sinds kort teelde hij zijn eigen kruiden, een idee dat hij had opgedaan bij Mollie O'Toole. Volgens hem was Mollie de beste kok van het district.

Hij gooide ook wat majoraan in de pan, maar die kwam uit een potje. Zodra hij had aangeschaft wat volgens Jude een groeilamp heette, wilde hij ook zelf majoraan gaan telen. Toen de kruiden naar tevredenheid waren toegevoegd, controleerde hij zijn andere benodigdheden, waarna hij kool begon te raspen voor de salade, waarvan hij altijd enorme hoeveelheden maakte.

Boven zijn hoofd klonken de eerste voetstappen en daarna muziek. Britse muziek vandaag, dacht Shawn, de knappe, geraffineerde melodie herkenkend. Ingenomen met Darcy's keuze, zong hij mee met Annie Lennox tot Aidan de keuken in kwam.

Aidan had een dikke visserstrui aan tegen de kou. Hij had bredere schouders dan zijn broer en een steviger postuur. Zijn haar was net zo donker kastanjebruin als hun bar, en wanneer de zon erop scheen, kwam er een zweempje rood in. Hoewel Shawns gezicht magerder was en zijn ogen onopvallender blauw waren, waren de Gallaghergenen sterk en duidelijk. Niemand die hen goed bekeek, zou eraan twijfelen dat ze broers waren.

'Waarom sta je zo te grijnzen?' vroeg Aidan met opgetrokken wenkbrauwen.

'Om jou,' zei Shawn kalm. 'Je ziet eruit als een tevreden, voldane man.'

'Waarom zou ik niet?'

'Ja, waarom niet?' Shawn schonk een beker thee in, die hij eerder al had gezet. 'Hoe gaat het vandaag met Jude?'

'Ze is 's ochtends nog steeds een beetje misselijk, maar dat lijkt ze niet erg te vinden.' Aidan nam een slok thee en zuchtte. 'Ik beken zonder me te schamen dat mijn eigen maag zich omdraait wanneer ik

haar bleek zie worden zodra ze uit bed stapt. Na een uurtje is ze wel weer zichzelf, maar voor mij duurt dat uur heel lang.’

Met zijn eigen mok thee in de hand leunde Shawn tegen het aanrecht. ‘Ik ben blij dat ik geen vrouw ben. Zal ik haar straks wat van mijn stoofschotel brengen? Ik heb ook kippensoep, als ze liever iets lichters heeft.’

‘Ik denk dat ze de stoofschotel wel aankan. Dat zou ze fijn vinden, en ik ook.’

‘Geen probleem. Het is *Irish stew*, en ik ben van plan broodpudding te maken, dus die kun je beide op het dagmenu zetten.’

Toen de telefoon in de pub ging, rolde Aidan met zijn ogen. ‘Dat is hopelijk niet de brouwerij om te vertellen dat ze weer een probleem hebben met de distributie. We zijn bijna door de porter heen.’

En dat, dacht Shawn toen Aidan de keuken uit ging om op te nemen, was een van de vele redenen waarom hij blij was dat zijn broer het zakelijke gedeelte bestierde. Al dat cijferen en plannen was niets voor hem, dacht hij terwijl hij berekende hoeveel kilo vis hij nodig had om de dag door te komen. Vervolgens de onderhandelingen met leveranciers, het redetwisten en eisen en aandringen. Het werk in de pub bestond niet alleen uit achter de bar biertjes tappen en luisteren naar de verhalen van de oude Mr. Riley. Verder waren er dingen als grootboeken en overheadkosten en onderhoud en belasting. Wanneer hij er alleen al aan dacht, kreeg hij al hoofdpijn.

Nadat hij had gekeken hoe het met de stoofpot ging en snel in de enorme pan had geroerd, ging hij naar de trap om tegen Darcy te roepen dat ze haar luie lijf in beweging moest zetten. Hij zei het eerder uit gewoonte dan met een kwade bedoeling, en de verwensing die ze terugriep, was navenant.

Voltaan over het begin van zijn dag ging hij vervolgens de keuken uit om Aidan te helpen de stoelen van de tafeltjes te halen in afwachting van de eerste klanten.

Maar Aidan stond achter de bar met een diepe frons in zijn voorhoofd voor zich uit te staren.

‘Een probleem met de distributeur?’

‘Nee, helemaal niet.’ Aidan richtte zijn peinzende blik op Shawn. ‘Het was iemand uit New York, een zekere Magee.’